

ทะเล...ฟ้าคราม...

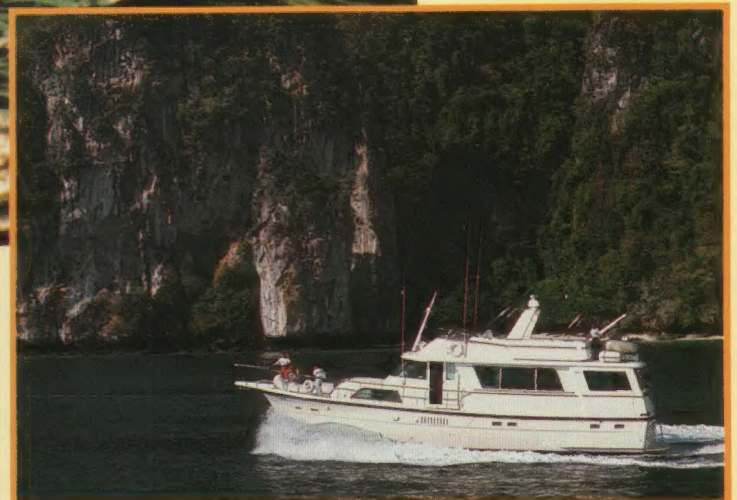
สุดขอบของกระบี่มารีน

โดย...พีพีเล

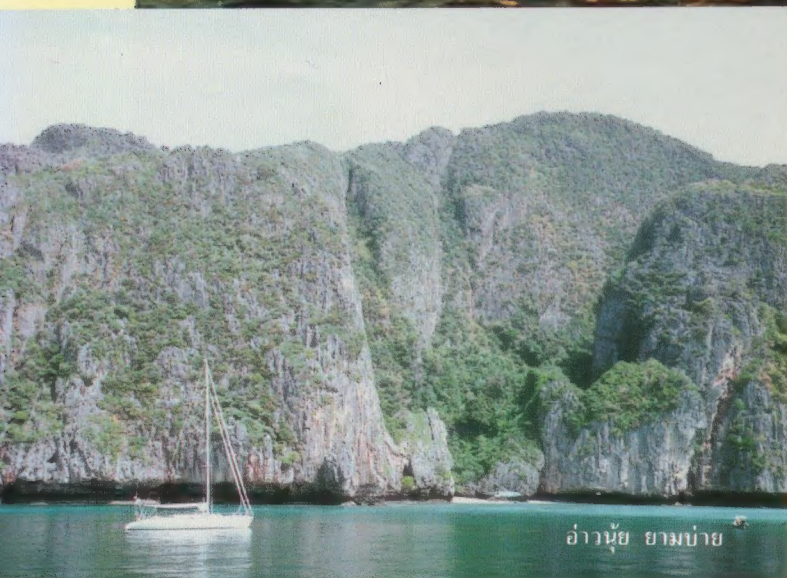

พระอาทิตย์ขึ้นกลางทะเล

นี่ก็เป็นเรืออีกแบบหนึ่งของ
บริษัทกระป๋องน้ำ

อ่าวน้ำ งามน่า

เรือธิดาวดี

ในยุคสมัยที่เอาแน่เอานอนอะไรกับบ้านเมืองไม่ได้ แต่เมื่อสงบและหลายฝ่ายต่างตกลงกันได้ว่าใครจะไปใครจะอยู่เราเองถึงแม้ไม่ต้องตกลงว่าจะอยู่จะไปอะไรกับใครก็ตามต่างอดนึกถึงหลายสิ่งหลายอย่างรอบๆ ข้างที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันและก็จากไปอย่างฉับพลันไม่ได้

หวานให้คิดถึงไปว่า คนแพ้ย่อมมีแต่ความสูญเสีย ปวดร้าว ความอนาถรอนใจ คนชนะเล่า... รอยยิ้มที่สดใส สุขในใจที่เต็มเปี่ยม มันยังยืนถาวรแค่ไหนกัน เพราะตราบไฉนในโลก วัฏจักรยังคงอยู่ ผู้ชนะย่อมมีสิทธิ์เปลี่ยนเวียนเช่นกัน

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง.....

สวัสดีค่ะ...เรียบร้อยไข่ม้อยค่ะ...ขอบคุณค่ะ

สามประโยคเท่านั้น หลังจากที่ได้รับโทรศัพท์เราพาตัวเองออกจากกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร (ยังมีอีกหลายคนคิดแบบนี้) จุดมุ่งหมายคือการลงเรือ "ธิดาวดี" ของบริษัท กระป๋องมารีน ที่ทำเรือจังหวัดภูเก็ตราว 2 ทูม

ครีน ครีน ครีน

เสียงเครื่องยนต์ของเรือทำให้เราตื่นขึ้นมาอย่างงุนงง มองนาฬิกาตีสี่กว่าแล้ว ด้วยสัญชาตญาณ รีบลุกขึ้นอาบน้ำ แต่งตัวอย่างรวดเร็ว ไม่ยากอะไรที่จะหาทางขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือ กล้องเป็นอาวุธอย่างดีที่จะติดตัวอยู่เสมอ ฝ่าฝืนมานานแล้วที่จะเห็นพระอาทิตย์ขึ้น พุดมาถึงตรงนี้หลาย ๆ คนอาจจะนึกหมั่นไส้คน— 'อะอะไระ ไม่เคย

เห็นพระอาทิตย์ขึ้น เกิดมาเป็นผู้เป็นคนกับเขาก็นานแล้วทำไมไม่เคยเห็นเลยหรือจ้ะ จะมาทำเป็นโรแมนติคอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่ใช่หรือกระนั้น ไ้อ้พระอาทิตย์ขึ้นนะเห็นมามาก และอาจจะเห็นมากกว่าใคร ๆ ด้วยซ้ำไป ไ้อ้ความที่กระผมเป็นคนนอกบ้านเอ๊ย...บ้านนอก อย่าเพิ่งอ่านย้อนกลับไปนะครับ อาจจะงงกับคำลงท้าย เดียวค่ะ เดียวครับ เดียวกระผม คือมันเป็นไปได้ทั้งสองอย่าง

ในเวลาที่ต้องปั่นต้นฉบับส่ง มันค่อนข้างเพี้ยนกับตัวเองมานานแล้ว แก้งงก็ไม่ได้หาย ใครมีชาติผีนอก ก็บอกต่อด้วยละกัน นึกว่าเอาบุญกับเพื่อนร่วมชะตากรรมในยุคที่เอดส์เฟื่องฟูเป็นที่สุด

อ้าวไท้ของออกนอกทะเลไปเลย ก็เพียงอยากจะบอกว่าไม่เคยเห็นพระอาทิตย์ขึ้นกลางทะเลเท่านั้นแหละ

คิดแล้วน่าขำนะ สมัยที่การจราจรสมบูรณ์ทันสมัย ใครคิดอยากจะไปอยู่ตรงไหนก็ได้ตั้งใจ เราเองละ เมื่อวานยังอยู่กรุงเทพมหานครมรรควรรตน์โกสินทร์ฯ เมืองที่เต็มไปด้วยรถราผู้คน เต็มไปด้วยความพิษ แต่.....แต่ตอนนี้เราอยู่กลางทะเล กลางธรรมชาติที่เงียบสงบ ปราศจากมลพิษใดๆ ไม่มีเสียงนกหวีดของจราจรที่โกรกให้แล่นผ่านไปตามเลน ไม่มีเสียงบีดของบรรดาเหล่าแมงกะไซค์ที่คอยตั้งท่าจะแล่นออกทั้ง ๆ ที่ตัวเองเพิ่งจะเบรกเพราะสัญญาณไฟแดง

มันจะเป็นไปได้มั๊ยถ้าอีก

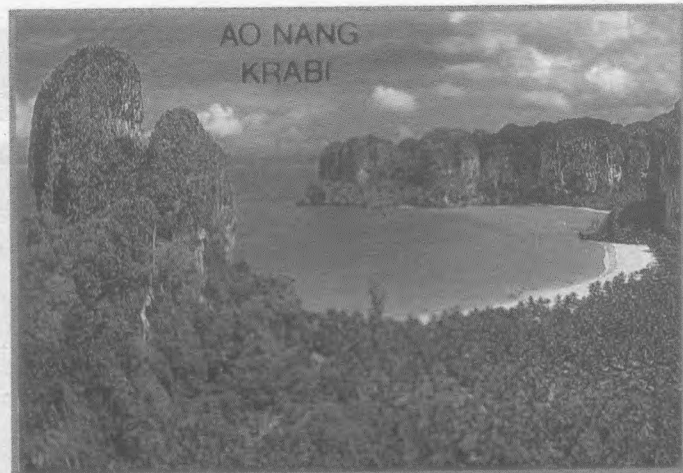
คนนี้แหละ! อีริค

หน่วยบ้านเมืองเจริญขึ้นมากกว่านี้ มันจะลุกลามเอาสัญญาณไฟเขียวไฟแดงมาตั้งกลางทะเลมองไปทางไหนก็เห็นเรือติดเป็นพืด ติดสามแยกบ้าง สี่แยกบ้าง จราจรต้องวุ่นวายน้ำมาเป่านกหวีดให้เรือแล่นกลางทะเลเรือมากมายจอดเรียงกันเพราะการจราจรทางน้ำหนาแน่น มีเรือมากกว่าทะเล ซึ่งพอ ๆ กับทางบกที่มีรถมากกว่าถนนไม่ยากนักภาพเลย บอกตรง ๆ ว่าให้ निकก็ निकไม่ออก

ความมืดมิดค่อยจางหาย ความสว่างเริ่มเข้ามาแทนที่ เราพอจะจับภาพได้ว่าตรงไหนเป็นท้องฟ้า ตรงไหนเป็นเมฆหมอก ตรงไหนเป็นเรือที่ติดกับขอบฟ้าพอดี อีกทั้งเกาะกลางทะเลที่ดูเหมือนเป็นก้อนของความมืดจาง ๆ หรือเป็นเงาตะคุ่ม ๆ

กูดมอร์นิ่ง...มี
กูดมอร์นิ่ง

นั่นเป็นคำทักทายและตอบสวัสดีตอนเช้าของเรากับกับต้นหนุ่มชาวอเมริกันที่มีนามว่า "อีริค" อีริคแก่เป็นหนุ่มใหญ่ใจดีรอยยิ้มจะปรากฏให้เห็นบนใบหน้าอยู่เสมอ พูดถึงอีริคแล้วก็น่ารักมากในสายตาเรา เพราะแกชอบชวนคุย ใ้เราก็พยักเพยดตามเรื่องตามราว รู้บ้างไม่รู้บ้าง แหม!! ก็สโลว์ลีสำเนียงอเมริกันของพี่แกเนะ ใครจะไปฟังออก ลำพังสำเนียงอังกฤษธรรมดา ๆ ก็จะแยะอยู่แล้วเวลาแกสปีคมา คิดดูนะเกือบเป็นเรื่องเลยก็มีอยู่ครั้งหนึ่ง วันแรกของการเดินทางนี้แหละ ตอนนั้นบ้ายมากแล้ว เรือทอดสมออยู่ที่เกาะบัตตะ บรรดานักดำน้ำก็ไปดำดูปะการังกันตามโปรแกรม เรานั่งอยู่คนเดียวไม่รู้จะทำอะไร ดำน้ำก็ดำกับเขาไม่เป็น จะว่ายน้ำเล่นก็ขี้เกียจเป็นโฮมอโลน (โดดเดี่ยวผู้น่ารัก) ก็เลยขึ้นไปบน

นักดำน้ำกำลังจะดำลงใต้ทะเล

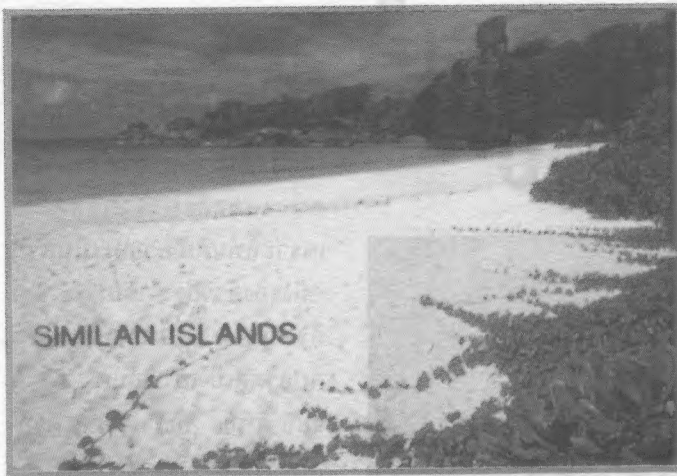
หาดฟ้าเปิดเพลงฟัง...เพราะฉะนั้นจึงรักกันเช่นนี้....

เสียงเพลงของพี่จ๊วยคร่ำครวญอยู่เป็นเพื่อน ท่ามกลางความเงียบสงบ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราปรารถนาอย่างแรงกล้าของการเดินทางครั้งนี้ อย่างกับสโลแกนสินค้าชนิดหนึ่งที่เรเคยได้ยิน "ก็โลกทั้งโลกเป็นของเราแล้วนี่" แบบนี้เลยความรู้สึกของเราในตอนนั้น ก็กำลังปล่อยอารมณ์เพลินมาก อีริคก็โผล่ขึ้นมาบนหาดฟ้า เห็นเรานั่งเหม่ออยู่คนเดียวก็เลยเข้ามาคุยด้วย ลักพักก็ถามเราว่า "Have You Sex?" เราร้องฮือ...เพราะไม่รู้ว่าจะตอบแกอย่างไร อีริคแกคงต้องการคำตอบเลยถามซ้ำอีก ความโกรธเริ่มทวีขึ้นพร้อมกับความรู้สึกที่ไม่ดี เราหันหน้าหนีไม่อยากจะคุยด้วย แกก็ถามอีกครั้งว่า you have a headache. อ้อ..No..

เราร้องบอกตบเข้าตัวเองดังจาดใหญ่ รับส่งยิ้มให้อีริคเพราะกลัวแกจับพิรุณได้ อีริคนะอีริค เกือบไปแล้วมัยละ พิโรพิถัง ใ้เมื่อก็ถามเราว่าคุณป่วยหรือเปล่า (Have you sick?) หรือเกรอ ใครจะไปรู้ละ ก็ซิค (sick) ของอีริคนะมันเป็นเซ็กซ์ (SEX) ของเรานี้หว่า เนี่ย...เขาดึงบอก ว่ากันตายก็เขอะนะเวลาฟังไม่ได้ศัพท์จริง ๆ แล้วเราฟังได้ศัพท์นะ แต่มันคนละคำต่างหาก

วีรกรรมของอีริคนี้ไม่หมดง่าย ๆ หรือกะ นอกจากจะพูดคำเพี้ยน ๆ ให้เราต้องคิดหนักแล้ว แกยังชอบเจ้ากี้เจ้าการให้เราถ่ายรูป เกาะนี้สวยนะถ่ายหรือยังตรงนั้นล่ะถ่ายแล้วไหมมัยนี้ละและนี่ละ โอ้ย...สารพัดจะบรรยาย บอกแล้วแก่น่ารักมาก เสียตาย...เมีย! ลูก 4 แล้วจ้า.....

ความแปลกใหม่และน่าตื่นเต้นของการเดินทางครั้งนี้

SIMILAN ISLANDS

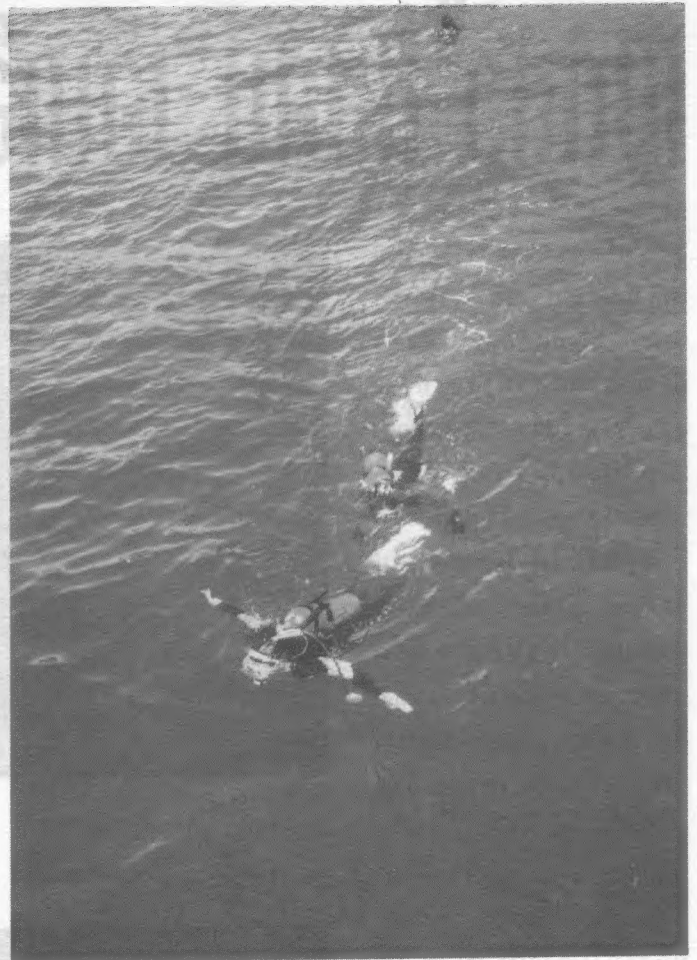
คุณสวัณน์ ครูสอนดำน้ำ กำลังชี้ทางให้เรือจอด เพื่อดำดูปะการัง

สำหรับเรายังอีกอย่างหนึ่งก็คือการที่ได้รู้จักกับกลุ่มนักดำน้ำ ได้ฟังพวกนี้เล่าถึงได้น้ำ ความสวยงามของปะการัง การเคลื่อนไหวของสิ่งมีชีวิตใต้ทะเล หลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้สัมผัสเมื่อดำน้ำลงไปแต่ละครั้ง รู้สึกอึ้งฉานิด ๆ เพราะขนาดเราไม่มีความรู้เรื่องการดำน้ำเลย แต่พอมีอาจารย์สอนการดำน้ำได้ช่วยสอนให้เราได้ดำน้ำแบบไม่ลึก ซึ่งก็พอที่จะทำให้เราได้เห็นความสวยงามของสัตว์ และพืช ได้น้ำว่ามันงดงามเพียงใด จริงอย่างที่หลายคนเล่า นี่ขนาดตรงที่เราดำมันตื้นนะ และที่เขาไปดำกันที่ลึก ๆ นั้นมันจะยิ่งสวยเพียงไร แต่แค่นี้เราก็รู้สึกว่ามันน่าประทับใจมากเลย สงสัยต้องหาเวลาไปเรียนดำน้ำซะแล้ว

อ่านมาถึงตรงนี้ ถ้าใครรู้ตัวว่าเซย์ เหมือนเราที่ไม่รู้ว่าเขามีโรงเรียนสอนการดำน้ำที่-

ไหน ก็อ่านให้ตลอดรอดฝั่งนะ คุณสมบัติของผู้ที่จะเรียนดำน้ำจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 12 ปี ไม่จำกัดเพศต้องมีสุขภาพดี ไม่เป็นโรคที่หอบ โรคความดัน โรคเกี่ยวกับหัวใจและระบบหายใจ และสำคัญที่สุดต้องว่ายน้ำเป็น ส่วนหลักสูตรก็แบ่งเป็นภาค ทฤษฎีใช้เวลาเรียนประมาณ 15 ชม. ภาคปฏิบัติในสระว่ายน้ำจะใช้เวลาประมาณ 17 ชม. สุดท้ายคือภาคทะเลประมาณ 2 วันอันนี้แหละของจริง

เมื่อจบการเรียนแล้ว ถ้าสอบผ่านก็จะได้รับประกาศนียบัตรและบัตรประจำตัวนักดำน้ำจากสถาบันดำน้ำสากลของโลก NAUI (National Association of Underwater Instructors) และถ้าใครอยากรู้อย่างละเอียดมากกว่านี้ก็ติดต่อสอบถามได้ที่บริษัท SEAFAN'S DIVERS โทร. 517-9065-6

วันนั้นหลังจากที่มีการดำน้ำดูปะการังที่เกาะบีตะเสร็จแล้วก็ออกเรือไปยัง อ่าวน้ำ ความงามของหาดที่นี่ไม่แพ้ที่ใดเลย น้ำใส ลึบของทะเลดูจะรับกันพอดีกับท้องฟ้า นี่แหละนะทะเลคำนี้ช่างดูมีอานุภาพเสียเหลือเกิน ยามใดเหนื่อยอ่อนท้อแท้ผู้คนจึงหันหาใคร่อยากมาพักผ่อน

หลายคนเหนื่อยอ่อนจากการดำน้ำดูสีสันใต้ท้องทะเลคืนนั้นเราพักเรือจอดนอนกันที่เกาะพิพิ ใครที่รู้ตัวว่ายังไหวก็พากันขึ้นฝั่งซื้อปิ้งที่ตลาดพิพิ (ขอเรียกว่าตลาดพิพิละกัน เพราะมันคึกคักมากยามค่ำคืนนี้ ไม่รู้ว่าจะใช้คำใดที่จะมองภาพได้ชัดกว่านี้อีกแล้ว) เราเองก็อดที่จะไปกับเขาไม่ได้เหมือนกัน อุตส่าห์เอาหัวไปให้แม่ค้าเคาะได้แหวนกระมาสิบกวางจะเข้าร้านไหนที่ต้องรีบบอก

แม่ค้าก่อนเลยว่าจะราคาคนไทยนะ ไม่อย่างนั้นมิหวังเลือดหมดตัวเนื้อหลุดเป็นชิ้น ๆ

เดินตัวเบากลับขึ้นเรือคืนนี้คงนอนหลับฝันดี ก่อนนอนขอเก็บภาพความสวย ความทรงจำ ความรู้สึกดี ๆ ไว้ในใจ

หลายท่านอาจจะขงยงงเล็กน้อยเมื่ออ่านมาถึงตอนสุดท้าย ว่าผู้เขียนพยายามจะบอกอะไร เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม เอาเป็นว่าอยากให้ท่านได้อ่านเรื่องนี้แบบไม่ต้องมานั่งคิดให้ซีเรียสเหมือนดูหมาในเปียงช้างว่าทำไมมันถึงคิดเลข ได้ละกัน

ก่อนจาก ใครที่อยากท้องทะเลแบบส่วนตัว แบบเป็นสัดส่วน แบบเอาแต่ใจตัวเอง ลองโทร.ปรึกษาคุณยุทธ ที่บริษัท กระบี่มารินดู คุณอาจจะได้ไอเดียที่ไม่เคยคิดมาก่อนเลยก็ได้ เบอร์โทรศัพท์ 294-2266, 294-2277

